

20 371

Herziening van de wetgeving met betrekking tot de uitvoering van de postdienst (Postwet)

MEMORIE VAN ANTWOORD

13 september 1988

Inhoud

§ 1. Algemeen

- 1.1. Inleiding
- 1.2. Omvang en inhoud concessie
- 1.3. Toezicht van de overheid op de door de concessiehouder uit te voeren nutstaken
- 1.4. Algemene voorwaarden en geschillencommissie
- 1.5. Postale recherche

§ 2. Artikelsgewijze beantwoording

§ 3. Voorontwerp algemene richtlijnen

§ 1. ALGEMEEN

1.1. Inleiding

Bij de beantwoording van de vragen die door de leden van de verschillende fracties zijn gesteld wordt zoveel mogelijk aangesloten bij de indeling van het voorlopig verslag.

1.2. Omvang en inhoud concessie

1.2.1. Bescherming van de exclusieve concessie

De leden van de fractie van de V.V.D. vroegen of toegelicht kan worden waarom een vergaande bescherming van het postmonopolie van PTT Post meer gerechtvaardigd lijkt dan van PTT Telecommunicatie. Zij meenden, dat het denkbaar is dat Post – gezien het feit dat Post door de jaren heen meer dan Telecommunicatie met concurrentie geconfronteerd is geweest – strategieën heeft ontwikkeld om te overleven in een vrije markt. Bovendien zou naar hun mening bij een systeem met concessies voor post- en koeriersdiensten aan private bedrijven verplichtingen opgelegd kunnen worden die gelijk zijn aan de eisen die aan PTT Post krachtens de wet worden gesteld.

Voor de beantwoording van de vragen van de leden van de V.V.D.-fractie verwijs ik allereerst naar de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer op de ontwerp-Wet op de telecommunicatievoorzieningen (kamerstukken 20 369, blz. 4) en de nota naar aanleiding van het eindverslag van de Tweede Kamer op het onderhavige wetsontwerp (blz. 2–3), waar reeds is ingegaan op mogelijke verschillen in bescherming tussen de concessies voor post en telecommunicatie.

Met de leden van de V.V.D.-fractie kan geconstateerd worden dat Post door de jaren heen reeds met concurrentie is geconfronteerd; met verschijnselen als by-passing en afroming is Post dan ook wel bekend. De reden dat desalniettemin gekozen is voor een exclusieve concessie voor brievenvervoer, welke beschermd dient te worden, is gelegen in de verplichting die de houder van de concessie in artikel 2, tweede lid, krijgt opgelegd tot het vervoer van postzendingen in het gehele land tegen gelijke tarieven. In het bijzonder dit laatste element, dat het tarief van een postzending gelijk is voor vervoer in het gehele land (en soms zelfs ook daarbuiten tot de landen van de EG aan toe) noopt er toe om, ook na verzelfstandiging het bestaande postmonopolie te handhaven, zoals dat, het is in de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer uitvoerig aangetoond, vrijwel overal ter wereld het geval is. Daarbij kan dan nog aangetekend worden, dat het monopolie in Nederland qua omvang één van de meest beperkte in Europa is.

Een systeem waarin ook aan andere bedrijven een gelijke vervoersplicht onder gelijke voorwaarden wordt opgelegd, waartegenover aan die anderen concessies zouden worden verleend, acht ik niet wenselijk. Dit zou ertoe leiden dat meer bedrijven een landelijk dekkend vervoersnet in stand zouden moeten houden, hoewel het draagvlak daarvoor gedeeld zou moeten worden door alle bedrijven die een concessie zouden krijgen. Dit zou onherroepelijk tot maatschappelijk gezien onaanvaardbare verspillingen leiden.

Enige, maar dan in de gevolgen voor de houder van de concessie beheersbare, ruimte kan slechts gegeven worden voor het vervoer door derden van brieven in die gevallen, dat de dienstverlening van duidelijk andere aard is dan de verplichte standaarddienstverlening van de houder van de concessie. Daarop zal in de volgende punten nader worden ingegaan.

Op deze plaats wil ik nog ingaan op de vraag van de leden van de V.V.D.-fractie, of er voldoende stimulansen in de thans gekozen wijze

van concessieverlening en de daarmee samenhangende algemene richtlijnen aanwezig zijn om de postbezorging tot maximaal niveau op te voeren.

Zoals ook reeds bij de beantwoording van vragen van de Tweede Kamer over het tariefbeheersingsysteem is uiteengezet, zal als financiële doelstelling voor de Post gelden dat gestreefd wordt naar een kostendekkende exploitatie, inclusief een redelijke rentabiliteit. Een rendabele uitvoering van de vervoersplicht onder de gegeven randvoorwaarden – namelijk bovengeschetste beperking in de prijssystematiek, de gegeven beperking van tariefverhogingen, de eis tot dagelijkse bezorging van post op alle adressen in Nederland – is slechts mogelijk indien het aantal te bezorgen postzendingen op peil wordt gehouden. Dit kan niet bewerkt worden door alleen het vervoer van brieven. De houder van de concessie zal, om dit te bereiken kwalitatief goede diensten met betrekking tot het vervoer van postzendingen moeten aanbieden, toegesneden op de behoeften van de klanten en tegen prijzen die concurrentie- en substitutie-bestendig zijn. Het gekozen stelsel biedt hiertoe voldoende waarborgen.

1.2.2. Afbakening van de exclusieve concessie

De leden van de fractie van het C.D.A. vroegen of de zin op bladzijde 4 van de nota naar aanleiding van het eindverslag van de Tweede Kamer, waarin de zinsnede voorkomt «daar het gewicht van een brief daar geen rol speelt» nader kan worden uitgelegd.

De desbetreffende passage heeft betrekking op de gewichtsgrens ter afbakening van de exclusieve bevoegdheid tot het vervoer van brieven; in casu ten hoogste 500 gram. Daar werd opgemerkt dat verlaging van de gewichtsgrens geen oplossing zou bieden voor de zogenaamde koeriersproblematiek. Het gaat immers bij die problematiek niet om het gewicht van een brief, maar om een wijze van dienstverlening bij het vervoer daarvan. Op grond van deze afwijkende wijze van dienstverlening ten opzichte van die van de houder van de concessie claimen de koeriers een uitzondering op het verbod van het vervoer van brieven. In artikel 12, tweede lid onder a, wordt deze uitzondering nu gegeven voor alle gewichtsklassen van brieven, mits aan de in dat artikel gestelde criteria met betrekking tot de dienstverlening wordt voldaan.

1.2.3. Vervoer van brieven door anderen dan de houder van de concessie

De leden van de fractie van het C.D.A. memoreerden dat in de nota naar aanleiding van het eindverslag melding wordt gemaakt van een door de koeriersorganisaties toegezegde bijdrage om te komen tot een opsomming van de kenmerken, welke hun diensten onderscheidend maken voor wat betreft de wijze van vervoer ten opzichte van die van PTT-Post. Zij vroegen of deze bijdrage reeds is ontvangen.

Het in de betreffende passage van de nota naar aanleiding van het eindverslag vermelde overleg heeft uiteindelijk niet geleid tot een rechtstreekse bijdrage van de koeriersorganisaties om te komen tot criteria voor het onderscheid tussen de dienstverlening van de koeriers en van PTT-Post. Deze criteria hadden als uitgangspunt moeten dienen voor het verlenen van individuele ontheffingen aan de koeriersbedrijven krachtens artikel 13 van het wetsvoorstel. Tijdens de plenaire behandeling van het wetsvoorstel in de Tweede Kamer is echter een nota van wijziging ingediend (kamerstuk 20 371 nr 19) waardoor artikel 12 is aangevuld met een generieke uitzondering voor de koeriersdiensten met betrekking tot het vervoer van brieven, voor zover die diensten het niveau van dienstverlening van PTT-Post in betekenende mate te boven gaan. De criteria die het onderscheid aangeven, zijn in de aanvulling (artikel 12,

tweede lid, onder a) nu expliciet opgenomen. De koeriersorganisaties hebben op deze invulling van de criteria niet meer gereageerd.

De leden van de fracties van C.D.A. en P.v.d.A. hebben gevraagd of de in artikel 12, tweede lid onder a, genoemde algemene maatregel van bestuur reeds is opgesteld en zo ja, of over de inhoud daarvan mededelingen kunnen worden gedaan.

Over een ontwerp van de hier bedoelde algemene maatregel van bestuur is inmiddels commentaar ontvangen van de belanghebbende organisaties. Het ligt in mijn voornemen mijn standpunt daarover binnenkort te bepalen en te bevorderen dat het ontwerp op korte termijn voor advies aan de Raad van State wordt toegezonden, teneinde te waarborgen dat de algemene maatregel van bestuur tijdig kan worden vastgesteld en in werking kan treden. Ik ben bereid om mijn uiteindelijke standpunt ten aanzien van de inhoud van de algemene maatregel van bestuur tijdig voor de inwerkingtreding daarvan aan de Kamer mee te delen.

1.3. Toezicht van de overheid op de door de concessiehouder uit te voeren nutstaken

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen of de stukken, waarvan in punt 1.3.5 van de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer is toegezegd dat deze aan de Tweede Kamer zullen worden overgelegd, ook aan de Eerste Kamer kunnen worden overgelegd.

In het door de leden van de C.D.A.-fractie aangehaalde gedeelte van de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer heb ik toegezegd dat de daar genoemde stukken op de daar aangegeven wijze ter kennisneming aan de Kamer zullen worden overgelegd. Deze stukken zullen op overeenkomstige wijze aan de Eerste Kamer ter kennis worden gesteld.

1.4. Algemene voorwaarden en geschillencommissie

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen hoever men gevorderd is met de opstelling van de algemene voorwaarden. Deze leden vroegen om inzage in de algemene voorwaarden voor de plenaire behandeling. Tevens vroegen zij naar de stand van zaken bij het overleg met de consumentenorganisaties over de algemene voorwaarden en het reglement van de geschillencommissie.

De algemene voorwaarden die na de verzelfstandiging van toepassing zullen zijn op overeenkomsten met betrekking tot het vervoer van postzendingen door PTT Post BV zijn in concept gereed. Over dit concept is inmiddels het overleg gestart met de consumentenorganisaties in de Commissie voor Consumentenaangelegenheden van de SER. Het streven van de deelnemende partijen is om het overleg tijdig voor de datum van verzelfstandiging af te ronden. Indien het overleg tot overeenstemming leidt zal vervolgens worden gesproken over de oprichting van een geschillencommissie. Nu de concept-algemene voorwaarden nog voorwerp van overleg vormen, kan nog geen toezegging gedaan worden over het moment waarop zij ter inzage kunnen worden gegeven.

1.5. Postale Recherche

De leden van de fractie van de C.D.A. vroegen naar de redenen voor het besluit om voor de Postale Recherche een nieuwe organisatie in het leven te roepen. Zij vroegen tevens of al mededelingen konden worden gedaan over de nieuwe organisatie.

De Postale Recherche bestaat uit ongeveer zestig rijkspolitie-ambtenaren en ongeveer zestig PTT-ambtenaren met opsporingsbevoegdheid.

In verband met de verzelfstandiging van de PTT per 1 januari 1989 zullen de positie, organisatie en taken van de Postale Recherche moeten worden herzien. Vanuit het Departement van Justitie worden hierover besprekingen gevoerd met alle betrokkenen. Verwacht mag worden dat binnen afzienbare tijd een standpunt ter zake bekend kan worden gemaakt.

§ 2. ARTIKELSGEWIJZE BEANTWOORDING

Artikel 5, tweede lid onder b

Op de vragen van de leden van de C.D.A.-fractie over het in te stellen overlegorgaan wordt ingegaan in de memorie van antwoord op het voorstel voor de Machtigingswet PTT Nederland NV (20 370).

Artikel 7

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen of reeds kan worden aangegeven welke bedragen bij de algemene maatregel van bestuur krachtens artikel 7, vierde lid, zullen worden vastgesteld als limieten waarboven de aansprakelijkheid van de houder van de concessie zich niet uitstrekt.

In de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer is medegedeeld dat deze bedragen niet lager zullen zijn dan de thans geldende bedragen, te weten vijftig gulden voor een aangetekende postzending, zeventien gulden voor een postpakket en het bedrag van de aangegeven waarde voor zendingen waarvan de waarde door de afzender is aangegeven, welke aangifte tot ten hoogste twaalfduizend gulden mogelijk is.

Artikel 12

De leden van de fracties van het C.D.A. en de P.v.d.A. hebben gevraagd om een nadere toelichting op de criteria die in artikel 12 van het wetsvoorstel zijn opgenomen in verband met de generieke ontheffing voor de zogenaamde koeriersdiensten.

De houder van de concessie heeft ingevolge artikel 2, tweede lid, de verplichting om voor een ieder in het gehele land tegen vergoeding het vervoer te verrichten van brieven en andere postzendingen. De omvang van deze vervoersplicht voor postzendingen in Nederland wordt (naar gewicht en afmetingen) geregeld bij algemene maatregel van bestuur. Voor de wijze van uitvoering van de vervoersplicht voor postzendingen worden op grond van artikel 5 door de Minister van Verkeer en Waterstaat algemene richtlijnen vastgesteld. In het wetsvoorstel wordt de houder van de concessie, om hem in staat te stellen te voldoen aan deze vervoersplicht, met uitsluiting van anderen de bevoegdheid gegeven voor het vervoer van brieven van ten hoogste 500 gram.

Op deze exclusieve bevoegdheid van de houder van de concessie geeft artikel 12 een aantal uitzonderingen. De uitzondering in het tweede lid onder a heeft betrekking op een vorm van versneld en meer individuele wensen gericht vervoer. Deze vorm van dienstverlening dient het niveau van dienstverlening van de houder van de concessie met betrekking tot het normale versnelde vervoer, aangeboden aan een ieder in het gehele land, in betekende mate te boven te gaan. Daartoe moet aan de in het tweede lid onder a gestelde eisen cumulatief worden voldaan. Deze eisen zijn met name op het onderscheid in dienstverlening tussen de houder van de concessie en de koeriers gebaseerd.

Kort samengevat mag een koerier – naast drukwerken en pakjes – ook brieven vervoeren indien zijn dienstverlening sneller en uitgebreider is dan de normale versnelde wijze van vervoer van de houder van de

concessie; de expressepost. Ten aanzien van die snellere overkomst dient de koerier aan de afzender garantie te geven. Daarnaast moet de brief tijdens het vervoer individueel lokaliseerbaar zijn. Dat wil zeggen dat tijdens dat vervoer constant bekend is in welk gedeelte van het vervoerstraject de brief zich bevindt. In de koerierswereld is dit systeem bekend onder de naam «tracking and tracing». Het vervoer wordt bij de aanbidding, het transport zelf en de aflevering permanent begeleid bijvoorbeeld met een computerinformatiesysteem danwel via mobilfooncontact. Op die wijze is het onder meer mogelijk nog tijdens het vervoer de bestemming van de brief te veranderen.

Het bovenstaande komt neer op een sterk op de individuele brief gerichte behandeling via rechtstreekse – dus korte – vervoerslijnen tussen de afzender en de geadresseerde. Juist door deze kenmerken onderscheidt een koeriersdienst zich van de meer gestandaardiseerde dienstverlening van de Post die overal in het land tegen gelijke tarieven wordt geboden. Verder zal door de koerier voor elke brief een bedrag in rekening dienen te worden gebracht dat het in de algemene maatregel van bestuur op grond van artikel 12 gestelde bedrag te boven moet gaan. Bij de vaststelling van het bedrag in dat besluit dient rekening te worden gehouden met de aan de houder van de concessie opgedragen verplichtingen en verleende rechten. De koerier heeft in tegenstelling tot de houder van de concessie geen vervoersplicht en kan zich derhalve beperken tot het uitsluitend verzorgen van rendabele gebieden en trajecten; mede als gevolg hiervan zijn de kostenfactoren voor de koeriers beduidend verschillend van die voor de houder van de concessie. Dit zou ertoe leiden dat in bepaalde situaties het door de koeriers in rekening gebrachte bedrag lager zou kunnen zijn dan een door de houder van de concessie voor de verplichte vorm van landelijk versneld vervoer in rekening gebrachte tarief, terwijl de dienstverlening van de koerier sneller en uitgebreider is. In deze situaties zou een deel van het vervoer aan de houder van de concessie kunnen ontvallen, zodat voor de laatste uitsluitend het onrendabele versnelde vervoer overblijft.

Zoals gezegd zal aan de in artikel 12, tweede lid onder a, gestelde eisen cumulatief moeten worden voldaan.

De leden van de P.v.d.A.-fractie vroegen hoe de genoemde criteria gecontroleerd zullen worden.

De koeriers, die van de uitzondering op het verbod op het vervoer van brieven gebruik willen maken, zullen zich bij het ministerie van Verkeer en Waterstaat dienen te laten registreren. Vervoerders die dat achterwege laten kunnen dus geen beroep doen op de uitzondering op het verbod. Bij overtreding zal daar, op gelijke wijze als in het verleden bij de zogenaamde stadpostdiensten die het brievenmonopolie overtraden is geschied, juridisch tegen kunnen worden opgetreden. Voor de geregistreeerde vervoerders in het vierde lid van artikel 12 van toepassing. Daarin worden zij verplicht om aan daartoe door ondergetekende aan te wijzen ambtenaren zowel *mondeling* als *schriftelijk* alle inlichtingen te verstrekken die redelijkerwijs nodig zijn voor het toezicht op de naleving van de bij de uitzondering op het verbod vereiste criteria. Zodra dus het vermoeden bestaat, bijvoorbeeld aan de hand van prijsopgaven of proefzendingen, dat niet aan de criteria wordt voldaan kan bij de betreffende koerier nader onderzoek worden uitgevoerd.

De gehele regeling is er in feite op gericht om enerzijds ruimte te scheppen voor snelle, individueel gerichte, diensten en om de huidige activiteiten van de koeriers voor wat betreft het vervoer van brieven te legaliseren. Anderzijds geeft de Staat aan de houder van de concessie als draagvlak van de openbare postale dienstverlening een exclusieve bevoegdheid voor dat vervoer. De uitzonderingsregeling en de toepassing in de praktijk daarvan mogen niet leiden tot wezenlijke aantasting of uitholling van die bevoegdheid. De combinatie van de

criteria en de tarieflijmieet geeft daartoe naar mijn mening voldoende waarborgen.

Artikelen 21 en 23

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen welke beroepsmogelijkheden openstaan tegen besluiten van de Minister van Verkeer en Waterstaat op grond van artikel 21, zesde lid. Een gelijke vraag stelden zij met betrekking tot het bepaalde in artikel 23, dat de minister de bevoegdheid geeft te bepalen welke kosten als in dat artikel bedoeld redelijkerwijs ten laste van de houder van de concessie dienen te komen.

In artikel 14 van het voorstel van wet is bepaald dat tegen beschikkingen op grond van deze wet beroep open staat op het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Een uitzondering wordt, in aansluiting op het bepaalde in artikel 5, onder h, van de Wet administratieve rechtspraak overheidsbeschikkingen (Stb. 1975, 284), slechts gemaakt voor aanwijzingen die worden gegeven krachtens artikel 21. Deze aanwijzingsbevoegdheden staan geregeld in artikel 21, eerste en tweede lid. Tegen de door de leden van de C.D.A.-fractie bedoelde beschikkingen staat – nu de genoemde uitzondering op besluiten krachtens de artikelen 21, zesde lid, en 23 niet van toepassing is – dan ook de in artikel 14 geregelde beroepsmogelijkheid open.

§ 3. VOORONTWERP ALGEMENE RICHTLIJNEN

Punt 2

Door de leden van de C.D.A.-fractie werden vragen gesteld omtrent het bepaalde in §2 van het voorontwerp algemene richtlijnen.

De punten 2.8 t/m 2.11 handelen over de omvang van het net van dienstverleningspunten. In punt 2.8 wordt bepaald, dat het bestaande net van dienstverleningspunten (dat zijn postkantoren en postagentschappen) door de houder van de concessie gebruikt zal worden voor het aanbieden van postzendingen en alles wat daarmee samenhangt. In punt 2.9 wordt geregeld dat de houder van de concessie dit net kan aanpassen aan de behoefte. In de punten 2.10 en 2.11 ten slotte wordt het minimale niveau aangegeven van het net dat de houder van de concessie in ieder geval in stand dient te houden (zie ook de toelichting op deze punten bij het voorontwerp). Dit niveau dient ook te worden gehandhaafd indien het gebruik van het net aanzienlijk zou verminderen. Ook in dat geval zal iedereen in Nederland, voor zover woonachtig in een woonkern met meer dan 5000 inwoners, binnen 5 kilometer een dienstverleningspunt dienen aan te treffen. Aangezien zulks zou betekenen dat ook in grotere plaatsen, waar meer dan 50 000 mensen wonen, wellicht maar één postinrichting gehandhaafd zou behoeven te worden, is nader bepaald dat in deze plaatsen naast het afstandscriterium ook het aantal inwoners een rol dient te spelen, zodat bijvoorbeeld in een plaats met 100 000 inwoners ten minste twee postinrichtingen zouden blijven. Het gebruik dat ten behoeve van het aanbieden van postzendingen etc. van deze dienstverleningspunten zal worden rechtvaardigt zulks.

Het karakter van deze tweede (of eventueel meer) dienstverleningspunten zal niet anders zijn dan dat van de overige.

De punten 2.12, 2.13 en 2.14 regelen vervolgens het net van brievenbussen ten dienste van het publiek voor het ter post bezorgen van postzendingen. Zoals ook thans gebruikelijk, is de dichtheid van dit net afhankelijk van de bevolkingsdichtheid in het betrokken gebied. Deze kan dermate laag zijn, dat het in stand houden van een brievenbus niet doelmatig is. In die gebieden wordt ook thans reeds aan de klanten

gelegenheid geboden om postzendingen met de besteller mee te geven. Punt 2.14 strekt ertoe om deze mogelijkheid ook in de toekomst te behouden. De aanwending van deze mogelijkheid is ook thans reeds in de praktijk geregeld. De besteller weet soms waar hij langs moet gaan om een postzending op te halen of zijn aandacht wordt getrokken door een signaal bij de (woning)brievenbus, voor het venster, etc. Ook komt het voor, dat een besteller op een ter plaatse bekend adres enige tijd zitting houdt voor het afdoen van postzaken.

Voorkoming kruissubsidies

De leden van de C.D.A.-fractie stelden nog de vraag waarom bij PTT-Telecommunicatie gekozen is voor een splitsing tussen de ondernemingsfunctie en de openbare nutsfunctie – zulks ter voorkoming van kruissubsidies – terwijl ten aanzien van PTT-Post wordt volstaan met een bepaling in de algemene richtlijnen.

In reactie op deze vraag wordt het volgende opgemerkt. Voor een goed begrip van de overwegingen welke hebben geleid tot de wettelijke verplichting tot splitsing van de ondernemingsfunctie en de openbare nutsfunctie op het terrein van de telecommunicatie wordt allereerst verwezen naar hetgeen ter zake is opgemerkt in de parlementaire stukken in het kader van de ontwerp-Machtigingswet PTT Nederland NV. In dit verband zij met name verwezen naar paragraaf 1.6. van de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer en naar paragraaf 1.5. van de nota naar aanleiding van het eindverslag.

Sprekend in de hierboven gehanteerde terminologie, dient er allereerst op gewezen te worden dat bij PTT-Post, als het bedrijf dat de in de Postwet opgelegde vervoersplicht uitvoert, een scheiding tussen een ondernemingsfunctie en een openbare nutsfunctie op goede gronden niet is te maken. De diensten die PTT-Post, op grond van artikel 2, tweede lid, van het voorstel van wet, in het algemeen belang voor een ieder in het gehele land dient te verrichten worden alle via dezelfde postale infrastructuur verricht. Binnen deze «openbare nutsfunctie» geschiedt een deel van het vervoer (brieven tot en met 500 gram) op basis van de exclusieve concessie. Voor het overige deel van het verplichte vervoer heeft de houder van de concessie geen exclusieve bevoegdheid. Voor wat dit laatste betreft is dus eigenlijk tevens sprake van een «ondernemingsfunctie». Een splitsing tussen een nutsdeel en een marktdeel is alleen op deze grond als niet te verwezenlijken. Deze conclusie is ook reeds getrokken in het rapport van de commissie Steenberg, blz. 43.

Daarenboven laten het gebruik van de postale infrastructuur en de telecommunicatie-infrastructuur zich niet met elkaar vergelijken. Hiervoor zij verwezen naar hetgeen reeds in paragraaf 1.2.1. van de nota naar aanleiding van het eindverslag van de Tweede Kamer (blz. 2-3) is gesteld.

Dit alles laat onverlet dat ook PTT-Post, met inachtneming van de haar opgedragen taken, dient te opereren binnen de algemene normen van eerlijke concurrentie. In de door de Tweede Kamer (kamerstukken 20 371, nr. 22) aanvaarde motie wordt dit in het bijzonder uitgewerkt ten aanzien van een verbod op structurele kruissubsidiëring tussen het verplichte vervoer en de overige activiteiten. Deze overige activiteiten vormen in verhouding tot het verplichte vervoer overigens een klein deel van de activiteiten. In verband met activiteiten welke PTT-Post verricht buiten haar vervoersplicht zij nog verwezen naar paragraaf 1.8. van de memorie van antwoord bij de ontwerp-Machtigingswet PTT Nederland NV (blz. 18-19).

De leden van de V.V.D.-fractie verzochten om bijvoeging bij de memorie van antwoord van een aangepast ontwerp van de algemene richtlijnen.

Naar aanleiding van dit verzoek merk ik het volgende op. Ik zal mijn standpunt over motie nr. 22 als aanvaard in de Tweede Kamer, waarin wordt verzocht om in de algemene richtlijnen een verbod op structurele kruissubsidiëringen op te nemen, tijdig voor de openbare behandeling aan de Kamer meedelen. Eveneens zal ik mij, in de memorie van antwoord aan de Tweede Kamer (blz. 36) gedane, toezegging gestand doen om in de algemene richtlijnen de verplichting op te nemen om bij de jaarlijkse rapportage ook verslag te doen van de op het punt van de geheimhouding geldende bepalingen.

Aangezien dit de enige onderwerpen zijn, waarop aanpassing van het voorontwerp algemene richtlijnen worden overwogen, lijkt er geen aanleiding een aangepast ontwerp aan de Kamer over te leggen.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
N. Smit-Kroes